

[Aksel Larsen.]

mangel, jeg her har anholdt, gør det hele kompliceret, den gør administrationen mere indviklet, den gør det lidt mere uoverskueligt, men der er noget andet, som i hvert fald samtidig modvirker forenklingen og er yderst uheldigt for skatteyderne, hvad angår dette med at skulle betale skat efter evne. Det er bibeholdelsen af fradragene. Jeg vil ikke gå ind i den standende diskussion om, hvorvidt man bør have faste lønmodtagerfradrag og standardfradrag. Noget kan tale for, at man bør have noget i den retning. Må jeg for øvrigt med det samme sige, at jeg tror, der her er en enkelt detalje, hvor finansministeren har ladet sig lokke til at gå på en vildmand. Jeg tænker på det, der står i § 25 om standardfradraget, der skal udgøre 1.200 kr., dog højst 100 kr. for hver kalendermåned. For gifte mænd, der er sambeskattet med hustruen, forhøjes standardfradraget til 1.800 kr. Men hvad med de enlige, der har børn at forsørge? Hvorfor tænker man ikke på dem i denne forbindelse, måske i særlig grad de enlige kvinder? Jeg kan ikke tænke mig andet, end at der her må være tale om en lapsus, og jeg går ud fra, at man vil se at få dette rettet.

Men ud over lønmodtagerfradrag på de 1.500 kr. og standardfradrag på 1.200 eller 1.800 kr. som foreslået i lovforslaget skal man naturligvis — siges det — have lov til at trække det fra, som man derudover har af fradragsberettigede udgifter. Jeg må i den forbindelse have lov til at sige til hr. Baunsgaard, at han tager fejl, hvis han tror, at alle de nuværende fradrag skal kompenseres ved disse standardfradrag. Det er slet ikke forslaget mening, og det er desværre ikke nu finansministerens mening. Han siger jo udtrykkeligt i sin fremsættelsestale — Folketingstidende 1966-67, sp. 306 — at standardfradraget skal træde i stedet for en række af de nuværende fradrag for bl. a. præmier til livsforsikring, indskud på kapitalbindingskonti og på indekstrakter, sygekassekontingent og renter af gæld. Om begge disse mindstefradrag — altså standardfradraget og lønmodtagerfradraget — gælder, at de skatteydere, hvis fradragsmuligheder overstiger mindstebeløbene, får deres fulde fradrag. Det vil altså sige, at han forudsår, at man bibeholder fradragene for indskud på kapi-

talbindingskonti med deres fulde nuværende vægt, og det kan for mange skatteydere blive ikke bare 1.500 kr., som her er nævnt, men helt op til et par tusind kroner i skattelettelse for at påstå, i de fleste tilfælde usandfærdigt, at man har opsparret 2.500 kr.

Og der kommer andre fradrag. Hvis vi læser de meget udførlige bemærkninger til lovforslaget, ser vi, at dér opererer man også med tanken om, at underskud på en- og tofamiliehuse o. lign. fortsat skal kunne trækkes fra med deres fulde vægt, så det kan jo ikke rummes inden for hverken lønmodtagerfradrag eller standardfradrag. Og hvor galt det kan gå med dette, har vi jo læst i regeringsbladet Aktuelt for i går, hvor man havde en syvspaltet overskrift om, at nu var der ved at blive bygget nogle parcelhuse i en hovedstadskommune, hvor boligudgiften ville blive så stor, at de pågældende kunne få 15.000 kr.s skattelettelse ved at anskaffe et sådant hus.

Disse fradrag må der altså ryddes op i; i hvert fald ser det ud til, at man her har regnet med, at de skal bibeholdes. Det er muligt, at finansministeren kunne tænke sig på anden måde at komme dem til livs; i så tilfælde bliver det naturligvis anderledes. Måske må jeg i den forbindelse minde om, at vi i fjor havde et lovforslag om en beskeden udvidelse af loven om kapitalbindingskonti, men den blev ikke rigtig til noget, fordi man var opmærksom på, at nu måtte man begynde at stoppe det dér. Jeg håber, at finansministeren siden da har haft tid til at overveje dette, så at han snart vil komme med et forslag om afvikling af hele denne urimelige, denne indviklede, denne asociale ordning; hvis ikke, må andre jo tage sig af det.

Ja, så må jeg også komme med den bemærkning, at lovforslaget antaster sambeskatningen, men det antaster den kun på et enkelt område og et skævt område. Det tænker på dem, hvor både mand og kone har arbejde og arbejdsindtægt uden for hjemmet eller erhvervsindtægt uden for hjemmet; men det er jo ikke nogen løsning af sambeskatningsproblemet. Det provenu, statskassen kommer til at miste derved, må den jo skaffe sig på anden måde, og hvem skal så betale det?

Hermed kommer vi til det, der foreløbig